

Sygn. akt: I C 520/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2022 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Hajduk
Protokolant:	Martyna Springer

po rozpoznaniu w dniu 13 lipca 2022 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa T. F. (1), A. F. (1)

przeciwko (...) z siedzibą w W.

o ustalenie ewentualnie zapłatę

1. oddała powództwo,
2. zasądza od powodów na rzecz pozwanego kwotę 5400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem kosztów postępowania.

SSO Wojciech Hajduk

IC 520/20 UZASADNIENIE

Powodowie T. F. (2) i A. F. (2) w pozwie przeciwko (...) SA w W. domagali się:

-ustalenie nieważności umowy kredytu hipotecznego (...) nr (...) z dnia 27.08. 2008 roku

ewentualnie

-zasądzenia od pozwanego na rzecz powodów kwoty 44.424,81zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu.

Uzasadnili, że w dniu 27.08.2008r. zawarli z pozwanym umowę kredytu (...) nr (...) kwotę 66.608,44 CHF na okres 360 miesięcy, na zakup i remont lokalu mieszkalnego. Nie mieli możliwości negocjowania ani w zakresie wyboru sposobu uruchomienia kredytu, sposobu spłat rat kapitałowo-odsetkowych, mogli jedynie zaakceptować propozycję pozwanego. Nie zostali należycie poinformowani o ryzyku walutowym. Nie wyjaśniono również mechanizmów ustalania kursu waluty przez bank, które powodowały jego dodatkowy zysk. W efekcie nie znali faktycznej wysokości zobowiązania. Spłacali kredyt w PLN, raty były potrącane z rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego, ich wysokość wynikała z przeliczenia na PLN przez bank wg tabeli kursów pozwanego. Zarzucili abuzywność §4ust2i3 §22ust2 i 3 części ogólnej umowy. W ocenie powodów tak ukształtowana umowa jest nieważna z mocy art. 58 k.c. gdyż jest sprzeczna z art. 69 ust 1 i 2 ppkt2 prawa bankowego. Umowa nie określa kwoty kredytu gdyż wypłacono go w PLN, a sumę kredytu wyrażono w CHF. Niezależnie od tego powodowie podnieśli, iż stosunek umowny został

tak ukształtowany, że ryzyko walutowe zostało przerzucone w całości na konsumenta i w tym zakresie dożo do naruszenia obowiązku informacyjnego banku, co implikuje zastosowanie art. 353⁽¹⁾ k.c. w związku z art. 58 § 2 k.c. W roszczeniu ewentualnym domagają się różnicy pomiędzy spłaconymi do 22.05.2020r ratami wg kursu sprzedaży banku na dzień spłaty raty, a należnymi ratami po wyłączeniu abuzywnej klauzuli waloryzacyjnej (kredytu złotowego z oprocentowaniem LIBOR i marżą)

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Zaprzeczył aby umowa była nieważna i aby umowa zawierała klauzule abuzywne. Powodowie sami wybrali kredyt w CHF, nie byli namawiani do jego zawarcia, byli poinformowani o ryzyku kursowym, zaprezentowano im symulacje obrazujące skutki ryzyka, a wbrew twierdzeniom pozwu mogli indywidualnie negocjować warunki wypłaty i spłaty kredytu. Wysokość kursów waluty CHF ustalana przez bank odpowiadała kursom rynkowym i nie naruszały dobrych obyczajów. Mogli spłacać kredyt w CHF, wcześniej posiadali już kredyt walutowy. W przypadku uwzględnienia roszczenia złożył zarzut zatrzymania do czasu zaoferowania zwrotu należnego Bankowi świadczenia.

SĄD USTALIŁ

W dniu 27.08.2008r. powodowie zawarli z pozwanym umowę kredytu (...) nr (...) na kwotę 66.608,44 CHF na okres 360 miesięcy, na zakup i remont lokalu mieszkalnego, oprocentowany stawką LIBOR. Celem kredytowania było sfinansowanie zakupu i remontu lokalu mieszkalnego. Umowa została sporządzona na podstawie wzorca banku, wskazano w niej min. że kwota kredytu – na finansowanie zobowiązań w kraju zostanie wypłacona w walucie polskiej, według kursu kupna dewiz obowiązującego w (...) (wg aktualnej Tabeli kursów) w dniu realizacji zlecenia płatniczego. Spłata nastąpi w miesięcznych ratach annuitetowych w drodze potrącania przez bank z rachunku ROR, rachunku walutowego, technicznego prowadzonego przez (...) S.A. W przypadku dokonywania spłaty z rachunku ROR pobieranie środków z rachunku w walucie polskiej następuje w wysokości stanowiącej równowartość kwoty raty w walucie wymiennej wg obowiązującego w (...) SA w dniu wymagalności kursu sprzedaży dla dewiz [Część szczegółowa umowy § 2 pkt 1-4; §6pkt2; §7pkt1 i 3; k-33-36, Część ogólna umowy §4ust1pkt2 i §4ust2; §21ust1i2, §22ust1i2pkt1-3 k-37-39]. Wszystkie formalności przeprowadzane były w oddziale banku, w którym posiadali już rachunek bankowy Składając wniosek kredytowy w dniu 23.08.2008r., podpisali zawarte w nim oświadczenie, wg którego cyt.: „...nie skorzystali z przedstawionej w pierwszej kolejności oferty w walucie polskiej, dokonali wyboru oferty w walucie wymiennej mając pełną świadomość ryzyka związanego z kredytami w walucie wymiennej, w przypadku wzrostu kursu walut podwyższeniu podlega zarówno rata spłaty jak i kwota zadłużenia wyrażona w walucie polskiej, ... zostali poinformowani o ryzyku zmiany stóp procentowych w razie wzrostu stopy referencyjnej ulega podwyższeniu oprocentowanie, które powoduje wzrost raty, poniosą ryzyko zmiany kursów walutowych i zmiany stóp procentowych”. W pkt 1b i 1c oraz w pkt4 ww. oświadczenia zawarto również pouczenie, że „w rozliczeniach między klientami, a bankiem w obrocie dewizowym stosuje się ustalone przez Bank kursy walut obcych w złotych, a kursy walut zamieszczone są w tabeli kursów (...) SA, w przypadku wypłaty kredytu w walucie polskiej kredyt wypłacany jest po kursie kupna dla dewiz, a w przypadku spłaty kredytu w walucie polskiej kredyt jest spłacany po kursie sprzedaży dla dewiz, w przypadku wzrostu kursów walut podwyższeniu ulega rata spłaty i kwota zadłużenia wyrażone w walucie polskiej” [oświadczenia k-109 i k-116]. Informację o ryzyku stopy procentowej zawarto również w §10ust2 pkt 1i2 części szczegółowej umowy [wniosek kredytowy z oświadczeniem powodów k-106-109; oświadczenie kredytobiorców k- 116, załączniki do wniosku k-110-115; umowa k-33-4; zeznania świadków A. S. k- 229, E. F. k-230-231, H. K. k-330-331, zeznania powoda k-317-318 i powódki k-318-319 decyzja kredytowa k-134-141]. Zostali poinformowani o możliwości spłaty w CHF i założenia w tym celu konta walutowego [zeznania świadka H. K. k-330]. Powodowie zdecydowali się na korzystniejszy w ich mniemaniu kredyt denominowany do CHF. Spłata kredytu mogła nastąpić w CHF, wynikało to wprost z treści §21 ust 1 i § 22 ust 1i2 pkt 1,2i3 części ogólnej umowy przygotowanej wg wzorca banku, gdzie wskazano, że spłata rat kredytu może nastąpić przez potrącenie ze środków zgromadzonych na rachunku ROR, rachunku walutowym, rachunku technicznym prowadzonym przez bank, a także wyjaśniono zasady gromadzenia środków na tych rachunkach oraz skutki nieposiadania wystarczającej kwoty na rachunkach walutowych. Powodowie zdecydowali się na spłatę kredytu w PLN poprzez potrącenie rat z rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego. We wniosku kredytowym wskazali, że chcą otrzymać kredyt w wysokości 132.597,42zł [k-106]. W efekcie po przeliczeniu

przyznanego kredytu na PLN w dniu 8.09.2008r. wypłacono 140.743,63zł wg kursu 2,1130ł/1CHF [zaświadczenie banku k-44].

Powyższy stan faktyczny ustalono przede wszystkim w oparciu o powołane wyżej dokumenty, a także zeznania świadków A. S., E. F. i H. K., a także częściowo o zeznania powodów. Sąd nie dał wiary powodom, że nie wiedzieli o możliwości spłaty kredytu w walucie obcej, nie poinformowano o ryzyku walutowym. Jest to sprzeczne z treścią umowy i wniosku kredytowego, podpisanych oświadczeń, a fakt, że nie pamiętają tych okoliczności może być wynikiem upływu czasu. Świadek H. K., pamiętała, że proponowała klientom otwarcie konta walutowego do obsługi kredytu. Wiarygodności świadka nie umniejsza fakt że przeszła zator, który doprowadził do trudności w formułowaniu wypowiedzi i niewielkiej utraty pamięci. Okoliczności, których nie była pewna świadek wskazywała, była zaś pewna i pamiętała oferowanie klientom kont walutowych. Zeznania są spójne z dokumentami. Zeznania powódki miały drugorzędne znaczenie, nie angażowała się nadmiernie z uwagi na podjęte w tym czasie leczenie onkologiczne. Zeznania świadka A. S. i E. F. miały drugorzędne znaczenie, nie miały kontaktu z powodami, nie wiedzą jak przebiegały rozmowy i zawarcie umowy.

SĄD ZWAŻYŁ

Sporna umowa jest umową o kredyt denominowany do CHF w rozumieniu art. 69 ust 2 pkt 4a i ust 3 ustawy prawo bankowe w jego obecnym brzmieniu. W czasie jej zawierania mieściła się w zasadzie swobody zawierania umów określonej w art. 353¹kc. Istotą umów denominowanych do waluty obcej jest wyrażenie kwoty zobowiązania w walucie obcej i jej następcze przeliczenie na złote polskie (lub inną walutę). Analiza treści umowy i okoliczności towarzyszących jej zawarciu wskazuje, że świadczenia stron od początku mogły być wykonane w CHF, przy czym w przypadku wypłaty kwoty kredytu nastąpić to mogło pod warunkami związanymi z celem kredytowania. Wypłata w sytuacji powodów co prawda mogła nastąpić w PLN, gdyż kredyt dotyczył zobowiązań na terenie RP [§4 części ogólnej umowy k-37], jednakże nie ma to znaczenia dla oceny sprawy, gdyż powodowie znali wysokość przyznanego kredytu w CHF. Wypłacona równowartość w PLN była wyższa od oczekiwanej – i jej nie kwestionowali. Wybór sposobu uruchomienia kredytu warunkowany był celem kredytu tj. sfinansowaniem zobowiązań w kraju. Nie zmienia to jednak faktu, że wybór ten dokonany został przez powodów, albowiem to powodowie decydując się na zaciągnięcie kredytu u pozwanego określili jego cel i wskazali rachunek bankowy, na który pozwany miał przelać środki kredytu. Zarówno cel kredytowania jak i numer rachunku bankowego, na które środki przelano zostały z pozwanymi indywidualnie uzgodnione i oczywistym jest, że nie mogły zostać powodom narzucone przez pozwanego. Co do zobowiązania kredytobiorców, to powodowie już w chwili zawierania umowy mogli wybrać spłatę z rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego (w PLN), rachunku walutowego (w walucie CHF lub innej) lub rachunku technicznego dla spłaty kredytu w walucie kredytu tj. w CHF. Zawierając umowę mieli zatem do wyboru w zasadzie wszystkie istniejące możliwości i mogli wybrać na potrzeby regulowania swojego zobowiązania w zasadzie każdą walutę. Wybór waluty w jakiej następowała spłata rat był zatem przedmiotem indywidualnego uzgodnienia między stronami, a wybierając spłatę w walucie innej niż ta, w której zobowiązanie było wyrażone, zdecydowali się na spłatę w złotych polskich przy wykorzystaniu kursów tabelarycznych stosowanych przez pozwanego z dnia spłaty, co w praktyce oznaczało, że zdecydowali się korzystać z usługi kantorowej świadczonej przez pozwanego. Podkreślenia wymaga, że zostali pouczeni o stosowaniu w tego rodzaju rozliczeniach kursów ustalanych przez pozwanego. Informacja została zawarta w pkt 1b i 1c oraz w pkt4 „oświadczenia wnioskodawców” [k-109 i 116]. Gdyby wybrali opcję spłaty w CHF, wtedy w ogóle nie dochodziłoby do jakiegokolwiek przeliczenia ich wpłat, lecz musieliby samodzielnie nabywać walutę obcą. Wybrali opcję wygodniejszą (choć być może droższą) jaką jest skorzystanie z usługi kantorowej banku. Świadomie zdecydowali się na nabywanie franka w Banku, w miejsce poszukiwania i nabywania go na rynku celem spłaty zobowiązania zaciągniętego u pozwanego i wyrażonego w CHF. Powodowie mieli świadomość zmienności kursu, zostali o tym pouczeni.

Na gruncie niniejszej sprawy nie podzielono poglądu, że wybór poszczególnych wariantów z wzorca umowy nie stanowi indywidualnego uzgodnienia postanowień umownych. Pogląd ten w niektórych konkretnych sytuacjach może okazać się trafny, niemniej nie ma podstaw do dokonywania w tym zakresie jakichkolwiek generalizacji.

Oczywistym jest, że w każdym wypadku możliwość negocjowania warunków umowy ograniczona jest ofertą banku, a prawo konsumenta do indywidualnego uzgadniania postanowień umownych doznaje ograniczenia interesami banku, który wszak jest podmiotem prowadzącym działalność gospodarczą ukierunkowaną na osiągnięcie zysków. Obowiązkiem banku jako podmiotu profesjonalnie działającego w obrocie jest natomiast działanie w taki sposób aby, nie doprowadzić do rażącego naruszenia interesów konsumenta. W realiach spornej umowy wybór jakiego mogli dokonać powodowie był szeroki i obejmował całe spektrum akceptowanych przez bank rozwiązań, z których mogli wybrać dla siebie najkorzystniejsze. W zakresie sposobu spłaty kredytu wzorzec przewidywał w zasadzie wszystkie dostępne możliwości, w tym takie, w których w ogóle nie dochodziłoby do zastosowania kwestionowanych w pozwie klauzul przeliczeniowych, co przesądza o tym, że dokonanie wyboru spośród oferowanych przez pozwanego wariantów spełniało przesłanki indywidualnego uzgodnienia warunków umownych.

Sąd nie podzielił więc prezentowanych przez stronę powodową zarzutów co do sprzeczności umowy z prawem (art. 58 k.c.). Chybione też są wywody pozwanego co do braku oznaczenia kwoty i waluty udzielonego kredytu. Cechą kredytów denominowanych (inaczej niż indeksowanych) jest ich wyrażenie w walucie, do której nastąpiła denominacja. Wbrew twierdzeniom powodów kwota jak i waluta kredytu była znana i jednoznacznie określona od chwili zawarcia umowy i wynosiła 66.608,44 CHF. Stanowiła ona jednocześnie kapitał zadłużenia, który nie podlegał i nie podlega żadnym zmianom poza tymi, które wynikają ze spłaty rat. Okoliczność, że po przeliczeniu na złotówki jest to kwota wyższa niż w chwili zawierania umowy jest skutkiem niezależnych od pozwanego zmian kursowych, a negatywne konsekwencje tych zmian rekompensowane są częściowo spadkiem oprocentowania wynikającym z zastosowania stawki LIBOR. Sposób spłaty został jednakże indywidualnie uzgodniony.

Indywidualne uzgodnienie warunków umownych, udzielenie powodowi informacji na temat ryzyka związanego ze zmianą kursu waluty, a także udzielenie informacji co do sposobów przeliczania waluty powoduje, że postanowień umownych dotyczących tych kwestii nie można uznać za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Przyjęte przez strony rozwiązania nie stanowią nadużycia dominującej pozycji pozwanego, a są wyrazem zgodnej woli stron. Powodowie dokonali wyboru kredytu denominowanego do CHF spośród innych możliwości przedstawianych im w ramach oferty pozwanego Banku. Wybór ten motywowany był korzystną wysokością raty i a także nieuzasadnionym przekonaniem, co do ograniczonej możliwości zmiany kursu franka. Wyboru dokonali po uzyskaniu od pracowników Banku informacji pozwalających im na ocenę skutków tej decyzji i szczegółowym pouczeniu o ryzyku związanym z zaciąganiem długoterminowych zobowiązań w walucie innej niż pobierane dochody [pouczenie było już zamieszczone we wniosku kredytowym]. Zawarcie kredytu denominowanego do CHF objęte było zatem ich wolą, bo właśnie to odniesienie gwarantowało niższą ratę kredytu, a to z uwagi na zastosowanie do oprocentowania stawki referencyjnej LIBOR. Żadne okoliczności sprawy nie wskazują aby zostali nakłonieni do zawarcia umowy kredytu denominowanego poprzez jakiegokolwiek nierzetelne praktyki Banku. Posiadając informacje dotyczące ryzyka związanego z zawarciem umowy o kredyt denominowany do innej waluty mieli obowiązek dochowania należytej staranności przy zawieraniu umowy i rozważenia konsekwencji wynikających z zaciągnięcia zobowiązania o określonej treści. Obowiązek informacyjny jaki spoczywa na bankach w ramach zawierania umów z konsumentami nie zwalnia tych ostatnich z obowiązku działania z należytą starannością. Okoliczność, że obecnie powodowie uznają, że dokonany przez nich wybór co do rodzaju umowy i sposobu jej spłaty nie był korzystny, nie ma wpływu na ważność umowy. Można wspomnieć, że powód jest pracownikiem naukowym, powódka lekarzem i bez wątpienia już z tej racji powinni dołożyć należytej staranności przy przewidywaniu skutków finansowych umowy.

Nietrafne są też zarzuty powodów dotyczące abuzywności klauzul przeliczeniowych dotyczących wypłaty kwoty kredytu w PLN przy jednoczesnym przeliczeniu wysokości wypłaconej kwoty z CHF według kursu kupna walut dla CHF ustalanego przez pozwanego i przy jednoczesnym przeliczaniu wpłat pozwanej po odmiennym kursie sprzedaży CHF ustalanego przez pozwanego w dniu spłaty tj. zarzuty dotyczące § 4 ust. 2, §22ust.2 i 3 Części Ogólnej Umowy (a także nie wymienionych przez powodów §32 ust1 i §36 ust1 Części Ogólnej Umowy). W przypadku kredytu denominowanego mają znaczenie drugorzędne. Zgodnie z art. 3 Dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich warunki umowy, które nie były indywidualnie uzgadniane mogą być uznane za nieuczciwe, jeśli stoją w sprzeczności z wymogami dobrej wiary, powodują znaczącą

nierównowagę wynikającą z umowy, praw i obowiązków stron ze szkodą dla konsumenta, Warunki umowy zawsze zostaną uznane za niewynegocjowane indywidualnie, jeżeli zostały sporządzone wcześniej i konsument nie miał w związku z tym wpływu na ich treść, zwłaszcza jeżeli zostały przedstawione konsumentowi w formie uprzednio sformułowanej umowy standardowej. Zgodnie z art. 4 ust 2 dyrektywy ocena nieuczciwego charakteru warunków nie dotyczy ani określenia głównego przedmiotu umowy, ani relacji ceny i wynagrodzenia do dostarczonych w zamian towarów lub usług, o ile warunki te zostały wyrażone prostym i zrozumiałym językiem. Na gruncie przepisów kodeksu cywilnego istotę klauzul niedozwolonych określa art. 385⁽¹⁾ § 1 k.c., zgodnie z którym postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Art. 385⁽¹⁾ § 3 precyzuje, iż niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał żadnego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Należy więc dokonać oceny czy umowa zawierała niedozwolone postanowienia, jaki miały charakter, czy określały główne świadczenia stron. Powodowie w pierwszej kolejności zarzucili, że zawarte w umowie, klauzule ryzyka walutowego (klauzule ustalania kursu wymiany) są abuzywne. W tym względzie należy zwrócić uwagę na treść następujących wyroków Trybunału Sprawiedliwości: z 30 kwietnia 2014r C-26/13; z 20 września 2017 r. C-186/16; z 20 września 2018r. C-51/17; z 14 marca 2019 r. C-118/17 oraz z dnia 3 października 2019 r. C-260/18. Orzeczenia te zapadły na tle umów kredytu zawartych z konsumentami i zawierających ryzyko walutowe. W ocenie TSUE nie jest możliwe odrywanie klauzuli ryzyka walutowego (wyrażonej czy to przez indeksację czy też denominację) od mechanizmu przeliczania waluty krajowej na walutę obcą i Trybunał Sprawiedliwości konsekwentnie kwalifikuje klauzule dotyczące ryzyka wymiany, do których zalicza także sposób ustalania kursu wymiany, jako klauzule określające główny przedmiot umowy kredytu. W tym względzie należy zwrócić uwagę na treść następujących wyroków Trybunału Sprawiedliwości: z 30 kwietnia 2014r C-26/13; z 20 września 2017 r. C-186/16; z 20 września 2018r. C-51/17; z 14 marca 2019 r. C-118/17 oraz z dnia 3 października 2019 r. C-260/18.

Dokonując zatem oceny spornej umowy należy zauważyć, że ustalenie umowne polegające na wyrażeniu kwoty kredytu we franku szwajcarskim stanowi postanowienie określające główne świadczenia stron. Jednakże zostało one sformułowane jednoznacznie, a tym samym nie może być uznane za klauzulę niedozwoloną (art. 385⁽¹⁾ § 1 zd. 2 k.c., art. 4 ust 2 dyrektywy). Umowa jest umową denominowaną do CHF, co oznacza, że wysokość świadczeń stron od początku była wyrażona w CHF i nie uległa żadnym zmianom (inaczej niż przy umowach indeksowanych, gdzie wysokość zobowiązania wyrażona jest w PLN, a następnie odniesiona do kursu CHF, co może powodować wątpliwości co do wysokości zobowiązania). Dalsze zarzuty powodów dotyczyły abuzywności klauzul umownych zawierających klauzule przeliczeniowe. Postanowienia te zostały już szczegółowo ocenione przy rozważaniu przesłanek nieważności umowy i nie mogą zostać uznane za abuzywne z uwagi na to, że zostały indywidualnie uzgodnione. Nawet gdyby uznać, że zapisy umowy w zakresie sposobu wypłaty kredytu (§4ust1pkt2 COU) nie były przedmiotem negocjacji stron, a to z uwagi na fakt, że waluta wypłaty kredytu determinowana była celem kredytu, a powodowie zaciągając zobowiązanie na zakup nieruchomości w Polsce nie mieli możliwości dokonania wyboru wypłaty kredytu w CHF, a co za tym idzie wypłata kapitału kredytu przy zastosowaniu przeliczenia na złote polskie wedle tabeli kursów kupna dewiz obowiązującej w pozwanym Banku została im narzucona wzorcem umownym, to w warunkach tej konkretnej umowy okoliczność ta nie może być podstawą do stwierdzenia jej nieważności. Nie wpływała bowiem na ustalenie wysokości świadczenia głównego, które było znane i określone w CHF, zaś jak już wspomniano wyżej. Powodowie mieli świadomość zmienności kursu CHF. Wypłatę kredytu w PLN w wysokości nieodpowiadającej przeliczeniu wg kursu rynkowego lub NBP mogli kwestionować i domagać się stosownej dopłaty. Faktycznie otrzymali kwotę wyższą od oczekiwanej, czego nie kwestionowali. W orzecznictwie jednoznacznie ukształtował się pogląd, że abuzywność klauzul umownych oceniać należy wedle brzmienia zapisów umowy, a nie wedle sposobu jej wykonania. Pogląd ten co do zasady Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela. Niemniej oceniając konkretne okoliczności stosunku prawnego łączącego strony w tej sprawie nie można nie zauważyć, że zobowiązanie banku w zakresie w jakim powodowie kwestionują obecnie skuteczność umowy, zostało wykonane, nie było kwestionowane przez strony, w sytuacji gdyby się

z nim nie zgadzali mogli je kwestionować poprzez żądanie dopłaty wg kursu NBP. Nie formułowali wówczas zarzutów co do treści umowy i zmiany wysokości kursu waluty. Ta część umowy jest już w całości wykonana. W tej sytuacji powoływanie się, po upływie 14 lat od wykonania umowy przez pozwanego, na abuzywność zapisów o sposobie wypłaty kredytu i zastosowanej do niego klauzuli przeliczeniowej, a następnie konstruowanie w oparciu o te zarzuty, jako jedyne znajdujące pokrycie w rzeczywistej treści umowy (wszelkie inne zarzuty powodów okazały się niezasadne), jest nadużyciem prawa w rozumieniu art. 5 k.c.

Nie znajdując podstaw do stwierdzenia nieważności umowy ani uznania jej postanowień za niedozwolone Sąd uznał, że umowa jest dla stron wiążąca, co skutkowało oddaleniem powództwa w całości.

O kosztach orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c., zasądzając od powodów na rzecz pozwanego koszty zastępstwa procesowego, obliczone w oparciu o wskazaną przez powodów wartość przedmiotu